

De waarachtige genade van God

‘Om u te vermanen en te betuigen, dat dit de ware genade van God is, waarin u staat’ (1 Petr. 5:12).

De apostel Petrus schrijft in zijn eerste Brief op verschillende manieren over Gods genade. In hoofdstuk 4:10 spreekt hij over de ‘veelvoudige’ genade van God; in hetzelfde vers van het volgende hoofdstuk over ‘de God van alle genade’ en in de hierboven aangehaalde tekst over ‘de ware genade van God’. Nooit gebruikt de Heilige Geest een uitdrukking zonder een bepaald doel, en daarom is het goed na te gaan op welke manier de Schrift ons de genade voorstelt.

Op een treffende manier openbaart God allereerst Zijn genade na de val van de mens. De HEERE God had Adam verboden te eten van de boom van kennis van goed en kwaad. En Hij had gesproken: ‘U mag daarvan niet eten en hem niet aanraken, anders sterft u’. De mens at toch van deze boom ondanks het verbod, en de genade liet hem doorleven tot op de leeftijd van 930 jaren, maar wel met het vonnis van de dood die hem wachtte: ‘... anders sterft u’.

Eeuwen later hield God Zich met een afzonderlijk volk bezig. Hij verlostte het uit Egypte, om het te brengen in een land dat overvloedige van melk en honing. Aan dit volk gaf God Zijn wet, maar voor het deze wet in handen had, was ze al geschonden in haar eerste gebod. Het volk had een gouden kalf gemaakt en zich ervoor neergebogen. Toen sprak God tot Mozes: ‘Nu dan, laat Mij begaan, zodat Mijn toorn tegen hen ontbrandt en Ik hen vernietig’ (Ex. 32:10). Maar Mozes trad pleitend voor het schuldige volk tussenbeide en wendde de toorn af. Ongetwijfeld een wonderbare genade – een genade die een schuldig volk kan verdragen, maar het ook aanzegt dat wie voortaan het kwade doet, er de gevolgen van zou moeten dragen, zelfs in de komende geslachten (Ex. 33:19; 34:7).

Opnieuw schittert Gods genade ten aanzien van het priesterschap onder dat afgezonderde volk! Op de dag zelf waarop de wijding van de priesters plaatsvond, of heel kort erna, werd het priesterschap door de priesters zelf verdorven: de twee zonen van Aäron, Nadab en Abihu, brachten vreemd vuur voor het aangezicht van de Heer en stierven om hun ongehoorzaamheid. Door de genade van God wordt echter het priesterschap tóch nog gehandhaafd.

Weer veel eeuwen later schittert de genade opnieuw met heerlijke pracht in Davids dagen. Deze man naar Gods hart heeft zich bezondigd aan Uria en Bathseba. Uria heeft hij gedood, zijn vrouw heeft hij geroofd! Twee zonden, waarop alleen de dood kon volgen als oordeel. De profeet komt de schuldige koning bezoeken, en hij brengt er de man op de rechterstoel toe het doodvonnis over zichzelf uit te spreken (en dat nog wel door een gelijkenis, namelijk die van het oilam; 2 Sam. 12). David erkent en belijdt zijn zonde (vs. 13), en Nathan spreekt namens Jahweh: ‘De HEERE heeft ook uw zonde weggenomen; u zult niet sterven’. Maar bij dit laatste blijft het niet. Gods regering ten aanzien van David eiste dat het zwaard voortaan niet zou wijken van zijn huis, omdat David de Heer zijn God had ‘veracht’.

En nóg weer honderden jaren later bewijst God Zijn genade aan het schuldige Israël, dat in ballingschap naar Babel was gevoerd. Na zeventig jaar van gevangenschap keert een overblijfsel in het land van de vaders terug. Maar hoe vinden ze het terug? De tempel is verwoest, de Heer had Zijn troon in Jeruzalem verlaten (Ezech. 10:4-5) om voor een tijd de regering in handen te geven van de volken.

Nóg meer voorbeelden hadden wij kunnen aanhalen van Gods genade-bewijzen in het leven van Salomo, Hizkia, Josia, waar God het aangekondigde oordeel niet liet komen tijdens hun leven. Maar we willen liever na de al aangehaalde gevallen overgaan naar het Nieuwe Testament, waar de ware genade van God ons wordt ontvouwd. En het is daarbij goed als we er rekening mee houden dat Petrus schrijft aan bekeerde Joden, zodat we daardoor meer de kracht van deze uitdrukking voelen.

Laten we eens een antwoord proberen te geven op de eenvoudige vraag wat de genade de gelovige van deze bedeling schenkt. Ze schenkt hem allereerst het heil of de behoudenis (Titus 2:11); ze schenkt hem het 'Leven', want ze maakt levend (Ef. 2); ze brengt hem de vrede (Ef. 2); ze schenkt hem de rust (Matth. 11); ze maakt hem een kind van God (Rom. 8), verbonden met Gods Zoon, en wel op zo'n manier dat de gelovigen leden zijn van Zijn lichaam (Ef. 5); zij geeft deel aan de heerlijkheid die de Zoon van de Vader ontvangt als loon op Zijn werk (Joh. 17). En dat alles niet nadat we daarvoor iets hebben gedaan om ons die voorrechten en zegeningen waardig te maken, maar enkel en alleen omdat Christus dat allemaal verworven heeft.

Dat heeft als gevolg dat wij ons niet, zoals Adam, met de dood bezig hoeven te houden, laat staan er bang voor te zijn, omdat wij uit de dood naar het leven zijn overgegaan. Evenmin hoeven we zoals Israël verschrikt te worden door een of ander oordeel als wij op de weg falen, want Christus heeft het volle gewicht gedragen van alle onze zonden en Hij, onze verheerlijkte Heer in de hemel, is de Bron van onze kracht, die wij nodig hebben voor de pelgrimsreis.

Daarbij heeft diezelfde genade ('de ware genade van God') ons gemaakt tot koninklijke priesters (1 Petr. 2:9) en ons volle vrijmoedigheid geschonken om in het binnenst heiligdom in te gaan (Hebr. 10:19). En wat een vrijmoedigheid! Niet als Aäron met een bekken met bloed in de ene hand en met de andere hand bloed sprenkende óp en vóór het verzoendeksel! Nee, in Gods tegenwoordigheid, volkomen gereinigd door het bloed van Jezus Christus, genietend van Zijn gemeenschap en tegenwoordigheid, terwijl we in de heilige plaats staan in de volkomenheid van de onschatbare waarde van het bloed van Gods Zoon!

Vervolgens geeft diezelfde genade haar beloften ook voor ons hele huis! 'U en uw huis!' – zo staat er in Handelingen 16:31. Wat een treffende tegenstelling met het uitgetrokken zwaard boven David en zijn huis.

Vervolgens zijn we volkomen verlost van alle dienstbaarheid, van alle slavernij (behalve natuurlijk ten opzichte van God, de Vader, en de Heer Jezus Christus). Daarom hoeven we niet met het overblijfsel in Nehemia's dagen te zeggen: 'wij zijn knechten!' Daartegenover staat: 'wij zijn zonen!' (Joh. 8).

Israël kon toen niet meer genieten van de opbrengsten van het land, omdat deze voor de koningen waren die God boven hen had gesteld, heidense koningen (zie Neh. 9:36-37). Maar wij zijn, ook al weer door Gods waarachtige genade, gezegend met 'alle geestelijke zegening in de hemelse gewesten in Christus' (Ef. 1:3).

Maar toch, daar blijft het niet bij, het gaat nóg verder! Diezelfde genade, die ons zoveel zegen aanbrengt, houdt mij ook bezig met betrekking tot mijn verantwoordelijkheid. Zij onderwijst mij dat ik alle goddeloosheid en wereldse begeerlijkheid moet laten voor wat het is en ingetogen, rechtvaardig en Godvrezend mag leven in deze eeuw waarin ik leef (Titus 2).

De gelovige wordt er altijd toe opgeroepen de matigheid, zelfbeheersing en ingetogenheid te beoefenen. Dat is een zelfbeheersing die niet beperkt blijft tot eten en drinken, maar verder gaat: we moeten leren door de kracht van de Heilige Geest onszelf in bedwang te houden.

De gelovige moet in praktische gerechtigheid leven te midden van zijn medebroeders en van de wereld die hem omringt. En elke gelovige heeft de roeping in eerbied en ontzag voor Gods aangezicht te wandelen, in ware Godvrezendheid.

En ten slotte, en dat is óók een heerlijke vrucht van Gods waarachtige genade, ja, het is er de bekroning van: de gelovige kan in de verwachting leven van de gelukkige hoop en verschijning van de heerlijkheid van zijn grote God en Heiland, Jezus Christus (Titus 2:11-13)!